

Kristiania

SOIRÉE MUSICALE

af

Edvard Grieg

med velvillig Assistance af

Fru Wilhelmine Norman-Neruda

og

Frøken Nina Hagerup

Mandag den 15de Oktbr. Kl. 7½ 1866.

i Hotel du Nord's Festivitetslokale.

-
- 1) Sonate for Piano og Violin (3 Satser) **Edv. Grieg.**
  - 2) Romancer for Sopran . . . . . **R. Nordraak.**
    - a) Synnöves Sang.
    - b) Holder du af mig?
  - 3) Humoresker for Piano . . . . . **Edv. Grieg.**
    - a) Allegretto con grazia.
    - b) Tempo di Menuetto ed energico.
    - c) Tempo di Valse.
-
- 4) „Hjertets Melodier“, Romancer . . . . . **Edv. Grieg.**
  - 5) Menuetto, Andante og Finale af Sonate (e mol) for Piano solo . . . . . **Edv. Grieg.**
  - 6) Romancer . . . . . **H. Kjerulf.**
    - a) Ved Søen.
    - b) O, vidste du bare!

Synnøves Sang.

Nu Tak for alt ifra vi var smaa
og legte sammen i Skog og Lage,
jeg tænkte Legen, den skulde gaa
op i de graanende Dage.

Jeg tænkte Legen den skulde gaa
ud fra de løvede lyse Birke,
did frem, hvor Solbakkehuse staa
og til den rødmalte Kirke.

Jeg sad og ventet saamangen Kveld
og saa did bort under Graneheien,
men skygged gjorde det mørke Fjeld,
og du, du fandt ikke Veien.

B. Bjørnson.

Holder Du af mig?

Holder Du af mig,
Holder jeg af Dig
Alle mine Levedage;
Sommeren er kort,
Græsset blegner bort,
Kommer med vor Leg tilbage.

Hvad Du sa' ifjor,
Husker jeg iaar,
Sidder som en Fugl i Karmen,
Kakker paa og slaar,
Synger tidt og spaar
Lykke under Solevarmen.

Litli, litlilu,
Hører Du mig nu,
Gutten bagved Birkeheien?
Ordene vil gaa,
Mørket falder paa,
Kanske Du kan vise Veien.

Sjoi, sjoi hys,
 Sang jeg om et Kys?
 Nei det gjorde jeg vist ikke;
 Hørte Du det, Du?
 Kom det ei ihu,
 Jeg vil lade Afbud skikke.

B. Björnson.

Hjertets Melodier.

To brune Øine jeg nylig saae,
 I dem mit Hjem og min Verden laae,
 Der flammed' Snillet og Barnets Fred;
 De glemmes aldrig i Evighed.

Du fatter ei Bølgernes evige Gang,
 Ei Aanden, som svulmer i Tonernes Klang,
 Ei Følelsen dybt i Blomstens Duft,
 Sollysets Flamme mod Storm og Luft,
 De Fugles Kviddren af Længsel og Lyst,
 Og tror dog, Du fatter en Digtters Bryst?

Der svulmer det meer end i Bølgens Gang,
 Der findes jo Kilden til hver en Sang,
 Der voxer Blomsten med evig Duft,
 Der brænder det uden den kjølede Luft
 Der kjæmpe Aander i Længsel og Lyst, —
 De kjæmpe mod Døden dybt i hans Bryst.

Min Tankes Tanke ene Du er vorden,
 Du er mit Hjertes første Kjærlighed,
 Jeg elsker Dig, som Ingen her paa Jorden,
 Jeg elsker Dig i Tid og Evighed.

Min Tanke er et mægtigt Fjeld,
 Der over Himlene gaar;
 Mit Hjerte er et Hav saa dybt,
 Hvor Bølge mod Bølge slaar.

Og Fjeldet løfter dit Billed
 Høit mod Himlens Blaa.
 Men selv du lever i Hjertet,
 Hvor dybe Brændinger gaar.

H. C. Andersen.

Ved Søen.

Hun gik langs med Stranden saa ung omkring,
hun tænkte paa ingen Verdens Ting, —
da kom der en Maler og satte sig ned
ved Søens Bred, i Skyggens Fred, —
han malede Stranden og hende med! —

Men sagttere gik hun om ham i Ring,
hun tænkte paa een, en eneste Ting —
det var paa hans Billede, hvor hun saa
sig selv at staa, sig selv at staa! —
nedspeilet i Søen med Himlens Blaa, —

Hun dreves, hun droges saa vidt omkring,
hun tænkte paa alle Verdens Ting, —
langt, langt over Søen og dog saa nær
mod Stranden her, mod Manden der, —
o nei, hvad der kom for et Solskinsveir.

B. Björnson.

O, vidste Du bare!

Jeg tør ikke tale til Dig,
du tør ikke se ned paa mig,
men altid saa sidder Du der
og altid spadserer jeg her.
Imellem kan Tankerne listende fare,
men Ingen tør spørge og Ingen tør svare.

O, vidste du bare, o, vidste du bare,

Dengang Du bestandig mig fandt,
da var du lidt kostbar iblandt.

Men nu, naar jeg sjeldnere gaar,
nu ser jeg, du ventende staar.

To Øine, to Øine kan flette en Snare,
men den, som vil vid're, faar ta' sig i vare.
O, vidste du bare, o, vidste du bare!

Ja, dersom du anede sligt,
jeg gik her og skrev Dig et Digt,
at netop det bølgende fløi
didop Du staar yndig og høi;
Men ser Du, den Kundskab, den maa vi nok spare,
jeg længer vil fare, Dig Himlen bevare!
O, vidste du bare, o, vidste du bare!

B. Björnson.